

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/249/2018
Identifikačné číslo spisu:	7211230269
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7211230269.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. S., bývajúceho vo E., t. č. Z., zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom Advokátskej kancelárie JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol. s r.o., so sídlom v Košiciach, Floriánska č. 16, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, adresa na doručovanie Okresná prokuratúra Košice II, s o sídlom v Košiciach, Mojmirova č. 5, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 18 C 138/2011, o dovolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. marca 2018 sp. zn. 3 Co 182/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu a žalovanej o d m i e t a .

Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. februára 2017 č. k. 18 C 138/2011-468 zaviazal žalovanú na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 641,58 eur s úrokmi z omeškania vo výške 9 % z dlžnej sumy ročne od 14. septembra 2011 do zaplatenia do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. V prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % preukázaných, odôvodnených a účelne vynaložených výdavkov v súdnom konaní. Po právnej stránke poukázal na § 3 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 7, § 8, § 17 a § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Po vecnej stránke čo sa týka základu žalovaného nároku vychádzal z trestného stíhania začatého na základe uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 15. novembra 2006, ktorým bol žalobca obvinený z trestného činu vraždy A. D. vo forme spolupáchateľstva s I. T.. Po podaní obžaloby Krajskou prokuratúrou v Košiciach bolo vedené trestné konanie na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 4 T 46/08. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 22. septembra 2009 č. k. 4 T 46/08-1892 boli žalobca a I. T. oslobodení spod obžaloby pre skutok vraždy, ktorého sa mali dopustiť na poškodenom S. D.. Rozsudok bol potvrdený uznesením Krajského

súdu v Košiciach č. k. 7 To 10/10-1955 zo dňa XX. marca 2010. Podľa názoru súdu prvej inštancie výklad ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v súvislosti s posudzovaním nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia v prípade zastavenia trestného stíhania alebo ak došlo k postúpeniu veci na prejednanie priestupku alebo k oslobodeniu spod obžaloby, je riešený ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov. Poukázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) zo dňa 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93, rozhodnutia sp. zn. 4 MCdo 15/09, 4 Cdo 54/11 a 7 Co 145/11, rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/11 a Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 554/04 a IV. ÚS 428/2005. Ako to vyplýva zo zmienovaných rozhodnutí, pri zohľadnení zmyslu a účelu právneho predpisu (zákona č. 514/2003 Z.z.), čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ktorým je ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nevyžaduje sa výlučne formálne zrušenie (zmena) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky je nutné vykladať extenzívne. Ak sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, čo sa prejavilo buď zastavením trestného stíhania, postúpením veci na prejednanie priestupku alebo oslobodením obvineného spod obžaloby, má to rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre nezákonnosť. Skonštatoval, že je nepochybné, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby pre skutok vraždy, pre ktorý bolo voči nemu vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie, čím sa toto uznesenie považuje za nezákonné rozhodnutie. Tým bol splnený predpoklad pre vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú týmto rozhodnutím. Čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobcovi nepatrí tento nárok, pretože nebolo vydané žiadne rozhodnutie v príčinnej súvislosti s trestným konaním, z ktorého si žalobca nárok uplatňuje. Čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 3 cit. zákona uviedol, že nie je možné konštatovať, aby vzhľadom na osobu žalobcu mohlo dôjsť k ujme na jeho osobnostných právach s o zreteľom na jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žil, pracoval, či k nepriaznivým následkom na jeho súkromie alebo spoločenskom uplatnení. Aj keď skutok vraždy, pre ktorý bolo vedené trestné konanie, z ktorého si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, bol predmetom medializácie, išlo o jeden z viacerých trestných činov vraždy, z ktorých bol žalobca obvinený a ktoré boli predmetom záujmu médií a verejnosti. Už v čase prebiehajúceho trestného stíhania bol žalobca uznaný vinným zo spáchania iného trestného činu vraždy, za ktorý bol aj právoplatne odsúdený. Len samotná existencia trestného stíhania, ktoré sa napokon skončilo oslobodením spod obžaloby neznamena automaticky zásah do práv dotknutej osoby a vznik nemajetkovej ujmy, pokiaľ doterajší spôsob jej života sa stal predmetom verejnej diskusie a kritiky z titulu už skôr existujúcej trestnej činnosti obdobného alebo totožného charakteru. Žalobca neuviedol nič, z čoho by bolo možné vyvodiť, že utrpel závažnú ujmu, ku ktorej by nedošlo nebyť uvedeného trestného konania, preto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyhodnotil ako nepreukázaný a neopodstatnený.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovanej rozsudkom z 29. marca 2018 sp. zn. 3 Co 182/2017 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (účinného od 1. júla 2016, ďalej len „CSP“) potvrdil okrem výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý zmenil tak, že náhradu trov stranám sporu nepriznal a tiež stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd skonštatoval, že dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie sú správne, úplné, logické a presvedčivé a odvolací súd sa s nimi stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP). Vecne nesprávne je podľa jeho názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, pretože okresný súd vychádzal pri rozhodovaní o trovách z toho, že žalobca bol vo veci úspešný iba v rozsahu 8 %, čo je možné považovať za nepatrný úspech, a preto priznal náhradu trov konania v celom rozsahu žalovanej. Odvolací súd konštatoval, že toto rozhodnutie nie je správne, pretože nerešpektuje osobitosť konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Argumentoval, že žalobca bol čiastočne úspešný pokiaľ ide o základ jeho nároku na náhradu škody, nebol však úspešný v časti o základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V takomto prípade úspech žalobcu a žalovanej vo vzťahu k základu nároku bol rovnaký, čo zakladá procesnú situáciu, v ktorej je možné nárok na náhradu trov konania stranám sporu nepriznať (§ 255 ods. 2 CSP). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odvodil z § 420 písm. f/ CSP. Uvedený procesný nedostatok videl v tom, že sa odvolací súd

nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolacom konaní, nevyhodnotil výpovede svedkyne S. G.. Taktiež namietal arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Podľa jeho názoru došlo aj k nedostatkom v procese dokazovania. Uviedol, že odsúdenie v inej trestnej veci ho diskvalifikuje z uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Súdny vykonali také dôkazy na to, aby mohli jednoznačne zhodnotiť, že k zásahu v zmysle § zákona č. 514/2003 Z.z. nedošlo. Uviedol, že nezákonné obvinenie z vraždy už samo osebe spôsobuje mimoriadne závažný zásah do práv žalobcu, neprimeraná dĺžka trestného stíhania spôsobuje udržiavanie osoby v stave právnej neistoty. Trestné stíhanie žalobcu trvalo od 15. novembra 2006 do XX. marca 2010, teda tri roky a štyri mesiace a tri dni. Počas tohto konania sa v podstate od začiatku až do konca popri trestnom konaní viedol paralelne aj „mediálny proces“ proti žalobcovi, na ktoré nadväzovali nenávistné a vulgárne komentáre na internete. Podľa jeho názoru neobstoí konštatovanie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy; skôr opak je pravdou, že žalobca predložil a označil konkrétne dôkazy, poukázal na príslušnú judikatúru a svoje tvrdenia precízne vyargumentoval. V súvislosti s priznaním náhrady trov za zastúpenie iba jedným advokátom uviedol, že mal zákonné právo zvoliť si dvoch obhajcov (§ 39 ods. 4 Trestný poriadok) a nekonal z vypočítavosti, lebo v roku 2006 keď si ich zvolil, nemohol tušiť, že v roku 2010 bude oslobodený. Zákon v § 39 ods. 4 Trestného poriadku v záujme umožnenia čo najkvalitnejšej obhajoby obvineného umožňuje, aby boli obvineným v tej istej veci zvolení aj viacerí obhajcovia. V danom prípade išlo o povinnú obhajobu z dôvodov uvedených v § 37 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku a v zmysle § 44 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku boli obaja obhajcovia povinní poskytovať žalobcovi potrebnú právnu pomoc. V odvolaní z 30. marca 2018 v § 13 predložil súdu uznesenie Okresného súdu Košice I z 20. októbra 2016 sp. zn. 3 T 28/2013, ktorým súd priznal náhradnému obhajcovi JUDr. Pavlovi Pivovarčimu ml. odmenu vo výške 1 902,84 eur; išlo o trestnú vec žalobcu, ktorý nevykonával žiadny úkon. Tým chcel poukázať, že súdy priznali náhradným obhajcom odmeny v plnej výške napriek tomu, že nič neurobili, ale na druhej strane žalobcovi odmietli súdy priznať odmenu dvom obhajcom, ktorí obaja boli na úkonoch aktívni a poskytovali právnu pomoc v plnom rozsahu, kvalitne a profesionálne. Z uvedených dôvodov považuje žalobca rozhodnutie o tom, že mu bude priznaná odmena len jednému obhajcovi, hoci on preukázateľne zaplatil trovy obhajoby obom obhajcom, za zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Konštatoval, že rozpornosť a arbitrárnosť odôvodnenia rozsudkov z 15. februára 2017 a z 29. marca 2018 v otázke priznania náhrady trov za zastúpenie iba jedným advokátom a nepriznanie trov za porady uskutočnené v Ústavoch na výkon trestu odňatia slobody, ktoré mali byť v konaní jasné a nespochybniteľné, sú takej intenzity, že má za následok nerešpektovanie zákonnej požiadavky na riadne (presvedčivé) odôvodnenie rozsudku a robí ich prakticky čiastočne nepreskúmateľnými. Rozhodnutie o nepriznaní trov konania považuje za nespravodlivé a odôvodnenie tohto výroku za arbitrárne. Žalobca bol v konečnom dôsledku nútený vynaložiť na trovy konania od podania žaloby XX. októbra 2011 do v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie 17. septembra 2014 sumu 10 084,00 eur, pričom krajský súd v uznesení z 26. februára 2016 konštatoval, že súd prvej inštancie s účinnosťou od 1. januára 2013 vo veci nekonal s tým štátnym orgánom, ktorý bol oprávnený konať v mene štátu. Argumentoval, že hoci bol nezákonne obvinený z vraždy a v danom konaní zaplatil trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 57 868,17 eur, súd mu priznal len 6 614,58 eur a nepriznal mu nemajetkovú ujmu a nikto sa mu ani len neospravedlnil; v prejednávanej veci vznikli žalobcovi trovy konania vo výške 10 084 eur, ktoré mu súd nepriznal. Na základe uvedených skutočností tvrdil, že krajský súd bol oprávnený náhradu trov konania pomerne rozdeliť, pričom neodôvodnil, prečo sa rozhodol náhradu trov žalobcovi nepriznať. Žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

3.2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie aj žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), ktorá žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a súčasne navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ako dôvod podania dovolania uviedla § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Žalovaná dôvodila prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, lebo napadnuté rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Touto otázkou je : „či štát v každom prípade zodpovedá za škodu spôsobenú v trestnom konaní obvinenému, resp. obžalovanému tým, že trestné stíhanie nebolo ukončené právoplatným rozsudkom, ktorým bola uznaná jeho vina zo spáchania trestného činu, alebo bol spod obžaloby prokurátora oslobodený, resp. jeho trestné stíhanie bolo zastavené, teda bez ohľadu na to, či vznesenie obvinenia (ako právny titul náhrady

škody) bolo v čase jeho vydania dôvodné a zákonné, alebo v prípadoch, keď vznesenie obvinenia bolo dôvodné, v súlade s o všetkými zásadami trestného konania (uznesenie o vznesení obvinenia bolo zákonné), štát za škodu nezodpovedá, t. j. štát zodpovedá len za nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup a nie za výsledok trestného konania.“ Podľa jej názoru dovolací súd vo svojich rozhodnutiach uvedenú otázku vyriešil nejednotne, niektoré jeho rozhodnutia - ako uviedla - spočívajú na názore, že podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá štát za škodu podľa výsledku trestného konania, iné rozhodnutia ale dospeli k záveru o zodpovednosti štátu podľa tohto zákona len v prípade preukázaného nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Uviedla, že Najvyšší súd SR v rozhodnutí z XX. augusta 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009 dospel k záveru, podľa ktorého vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania obvineného alebo jeho oslobodeniu spod obžaloby prokurátora, má sa za to, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné, pričom rozhodujúcim kritériom je samotný výsledok trestného konania. „Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (...)“. Najvyšší súd ale v rozhodnutí z 30. júla 2008 sp. zn. 3 Cdo 201/2007 dospel k záveru, podľa ktorého „niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, ktoré sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. V danom prípade dochádza k stretu dvoch záujmov - individuálneho záujmu fyzickej osoby do osobnosti ktorej sa zasahuje, s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. Teda nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej vznesené obvinenie z trestného činu. Na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskoršie došlo k oslobodeniu spod obžaloby.“ Podobne Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 30. septembra 2009 sp. zn. 1 Cdo 64/2008 vyslovil právny názor, že „uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin (až na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin bol spáchaný určitou osobou). Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne (v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku). Jednotlivé dôvody oslobodenia spod obžaloby nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia rovnaký význam.“ Podľa názoru dovolateľky v danom prípade nešlo o žiadny svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní, ale o jediný možný a zákonný postup. Vznesenie obvinenia bolo jediné rozhodnutie, ktoré bolo v právnom štáte možné od orgánov činných v trestnom konaní očakávať a nakoľko toto rozhodnutie nebolo zrušené pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom, toto rozhodnutie je nutné považovať za zákonné. Oslobodzujúci rozsudok v žiadnom prípade nemôže takéto rozhodnutie nahradiť, nakoľko pre prijatie rozhodnutia o vine, resp. o oslobodení obžalovaného spod obžaloby zákon kladie odlišné nároky ako pre prijatie rozhodnutia o vznesení obvinenia osobe podozrivej z páchania trestnej činnosti. Zákon č. 514/2003 Z.z. pojem nezákonné rozhodnutie explicitne nedefinuje. To, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa musí vždy posudzovať so zreteľom na konkrétny prípad, t. j. nie je možné akýmkoľvek rozhodnutím všeobecného (ale aj ústavného) súdu priamo prejedukovať nezákonnosť každého rozhodnutia v prípadoch vedeného trestného konania, ktoré bolo ukončené inak, ako odsudzujúcim rozsudkom. Zákon č. 514/2003 Z.z. určuje, že podmienky zodpovednosti za škodu sú ustanovené v tomto zákone a ten ustanovuje, že štát zodpovedá za nezákonné rozhodnutie a nie za výsledok trestného konania.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej žiadal dovolanie zamietnuť. Vo vyjadrení žalobcu k dovolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal aj náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu a žalovanej je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky m. m. IV. ÚS 35/2002, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie). (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie.

Časť A rozhodnutia, ktorá sa vzťahuje na dovolanie žalobcu:

13. Vychádzajúc z uvedeného (bod 12. tohto rozhodnutia) dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľ (žalobca) v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým vo veci samej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý zmenil tak, že náhradu trov stranám sporu nepriznal.

14. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil z § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na

spravodlivý proces oprel o nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, t. j. namietal jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Podľa jeho názoru odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolacom konaní. Tiež namietal nedostatky v procese dokazovania.

15. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

16. V danom prípade odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlil jeho podstatné dôvody, citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlil právne úvahy, ktorými s a pri rozhodovaní riadil. Prijaté závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim platnej právnej úprave v čase rozhodovania, a to § 393 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Zhrnúc uvedené nie je dovolacia námietka dovolateľa o porušení § 420 písm. f/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, opodstatnená.

17. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

XX. V súvislosti s nedôvodnou námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacími argumentmi dôležitými pre rozhodné posúdenie veci, dovolací súd uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 -www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

19. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa o pochybení odvolacieho súdu v procese dokazovania, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999, a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). G. právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

20. G. § 447 písm. c/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti

ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. V prejednávanej veci žalobca nepreukázal opodstatnenosť dovolania a porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

Časť B rozhodnutia, ktorá sa vzťahuje na dovolanie žalovanej:

22. Vychádzajúc z bodu 12. tohto rozhodnutia dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovene zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľka (žalovaná) v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým vo veci samej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý zmenil tak, že náhradu trov stranám sporu nepriznal.

23. V danom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, zákona č. 514/2003 Z.z.), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Nevyhnutným predpokladom je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Zároveň musí ísť o otázku, ktorú už riešil aj dovolací súd, v jeho rozhodnutiach je ale táto otázka riešená rozdielne. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú-ktorú prejednávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (por. sp. zn. 1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Zásadný právny význam otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je daný zámerom prispieť k prekonaniu „existujúcej“ rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu.

25. V danom prípade žalovaná v dovolaní zákona zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku (viď konkrétne bod 3.2. tohto rozhodnutia), ktorá môže byť právne významná z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Zostalo preto posúdiť, či ide o otázku, ktorá je v zmysle tohto ustanovenia rozhodovaná rozdielne (t. j. riešená nejednotne).

XX. Najvyšší súd pripomína, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky znaky bližšie uvedené v bode 24. tohto rozhodnutia. Jedným z nich je pretrvávajúca rozdielnosť rozhodovania dovolacích senátov, t. j. existujúca nejednotnosť posudzovania danej otázky. Výplýva to zreteľne priamo z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, konkrétne z toho, že za relevantnú tu zákon označuje otázku, ktorá „je“ (teda nie „bola“) dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že dôležitá je v tomto smere súčasná nejednotnosť rozhodovania dovolacieho súdu (teda nie minulé, už prekonaná a neexistujúca rozdielnosť rozhodovania).

27. K problematike rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu je potrebné uviesť, že právny poriadok Slovenskej republiky už v čase vydania rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré poukazuje dovolateľka,

predvídal možnosť existencie rozdielnych právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach, zároveň však upravoval procedúru, prostriedky a nástroje zabezpečujúce koherentnosť judikatúry (k tomu viď napríklad ustanovenie § 22 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tento mechanizmus [ktorý je v súčasnosti doplnený inštitútom veľkého senátu (§ 48 ods. 1 CSP)], spočíval najmä v zverejňovaní súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom, v prijímaní stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu. Bolo by bezpochyby v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy danej v § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (zameranej aj na odstraňovanie nejednotnosti rozhodovania dovolacích senátov), pokiaľ by každá minulé aplikačná alebo interpretačná nejednotnosť, ktorá sa v rozhodovaní najvyššieho súdu vyskytla pred 30. júnom 2016, bola ale do tohto dňa úspešne prekonaná (napríklad publikovaním judikátu alebo stanoviska), aj po tomto dni zakladala prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, t. j. bola naďalej považovaná za existujúcu (pretrvávajúcu) rozdielnosť rozhodovania dovolacích senátov. Účelom tohto ustanovenia bezpochyby nie je to, aby bola znovu v dovolacom konaní riešená otázka, ktorá už v čase posudzovania prípustnosti dovolania „nie je“ dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

28. Prvým z rozhodnutí, na ktoré dovolateľka poukázala s cieľom preukázať rozdielnosť rozhodovania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je rozhodnutie najvyššieho súdu z 8. augusta 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009. Toto rozhodnutie, ktoré sa týkalo náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, právna veta ktorého znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným.“

29. V poradí druhé dovolateľkou označené rozhodnutie najvyššieho súdu je z 30. júla 2008 sp. zn. 3 Cdo 201/2007. V predmetnej veci sa žalobca pôvodne domáhal jednak náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), jednak náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. V dovolacom konaní už boli riešené výhradne len otázky súvisiace so zásahom do osobnosti žalobcu. Sám žalobca totiž opakovane zdôrazňoval, že „zo žiadnych našich podaní nevyplýva, že si uplatňujeme nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. Ide o nárok, ktorý je uplatnený v zmysle ustanovení § 11 až 13 Občianskeho zákonníka, teda nárok na ochranu osobnosti“. Najvyšší súd konštatoval, že žalovaný (štát) nie je v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy pasívne legitimovaný, lebo v danom skutkovom rámci ho nemožno považovať za subjekt, ktorý zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Je pravdou, že vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy dovolací súd poznamenal, že i keby žaloba na ochranu osobnosti podaná podľa ustanovení Občianskeho zákonníka smerovala proti pasívne legitimovanému subjektu, nemohla byť úspešná, lebo „niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde napríklad vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho aj podľa názoru dovolacieho súdu nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby (§ 11 Občianskeho zákonníka) sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby“.

30. Ďalšie dovolateľkou označené rozhodnutie najvyššieho súdu je z 30. septembra 2009 sp. zn. 1 Cdo

64/2008. V predmetnej veci išlo o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. Je pravdou, že najvyšší súd v poslednom odseku na 6. strane tohto uznesenia uviedol, že „uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin (až na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin bol spáchaný určitou osobou). Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne (v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku). Jednotlivé dôvody oslobodenia spod obžaloby nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia rovnaký význam“. Nemožno však prehliadnuť predposledný odsek na 7. strane tohto uznesenia s nasledovným textom: „z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia; takéto právo by nemal iba vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zaviniť sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.“

31. I keby z rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré sú uvedené v bodoch 28. až 30. tohto uznesenia, vyplývala - dovolateľkou tvrdená - rozdielnosť rozhodovania najvyššieho súdu v otázke, ktorú nastolila v dovolaní, treba pre účely posúdenia prípustnosti jej dovolania konštatovať, že táto rozdielnosť rozhodovania bola už prekonaná postupmi a mechanizmami zodpovedajúcimi právnej úprave účinnej do 30. júna 2016 a v súčasnosti táto rozdielnosť neexistuje.

32. V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Dovolateľkou nastolená otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad v rozhodnutiach z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo 194/2010, z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012, z 19. februára 2014 sp. zn. 7 MCdo 27/2012, z 29. januára 2019 sp. zn. 8 Cdo 177/2017. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich aj záverom Ústavného súdu SR, ktorý v rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a k uvedenému v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“.

33. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

34. Zhrnúc vyššie uvedené najvyšší súd môže len konštatovať, že v dovolaní žalovanou nastolená právna otázka nie je v súčasnosti dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Pokiaľ žalovaná tvrdí opak, je jej argumentácia nedôvodná.

35. So zreteľom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP prípustné.

36. Dovolací súd neprípustné dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.